

תת"ע 531/03/16 - מדינת ישראל נגד עומר אמירה

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

תת"ע 531-03-16 מדינת ישראל נ' עומר אמירה
תיק חיצוני: 14210075983

בפני	כבוד השופטת עידית פלד
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמת	עומר אמירה

החלטה

בפני בקשה לחישוב פסילה, להורות על חישוב פסילה שהוטלה על המבקשת החל מיום גזר דין מיום 8.6.16.

כנגד המבקשת הוגש ביום 1.3.16 כתב אישום המייחס לה עבירות של נהיגה ברכב כשרישיון הנהיגה שלה פקע למעלה מ-6 חודשים (ביום 30.4.11) בניגוד לסעיף 10(א) לפקודת התעבורה, נהיגה ברכב ללא פוליסת ביטוח בת תוקף בניגוד לסעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי, ונהיגה ברכב כשרישיון הרכב פקע בתקופה העולה על 6 חודשים (ב 16.3.14) בניגוד לסעיף 2 לפקודת התעבורה, עבירות מיום 10.1.15. ביום 8.6.16 נשפטה המבקשת בהיעדרה, ונדונה לקנס כספי, פסילה על תנאי, ופסילה בפועל לתקופה של 24 חודשים.

לטענת המבקשת, לא היה לה רישיון בתוקף בשל הגבלה מפאת חובות ותיקי הוצאה לפועל; ובמסגרת הטיפול בחובות בוטלה ההגבלה, כעולה מהחלטת רשמת רשות האכיפה והגבייה מיום 19.3.19 שצורפה לבקשה; אז פנתה המבקשת למשרד הרישוי וגילתה שלא ניתן לחדש את הרישיון עקב הפסילה בתיק זה; ובכל התקופה לא קיבלה המבקשת כל הודעה או דרישה או העתק מפסק הדין. עוד נטען, כי במידה והיתה מתגוננת בתיק היה בית המשפט מקל בעונשה. לפיכך, ולנוכח המאמצים שעשתה לחידוש רישיונה על מנת לחיות בצורה נורמטיבית ולג ג דין, ביקשה, מן הדין ולפנים משורת הדין, לחשב את הפסילה מיום מתן גזר הדין 8.6.16.

מתדפיס של משרד הרישוי נושא תאריך 24.3.19 שצורף לבקשה עולה, כי רישיונה של המבקשת פקע ביום 15.4.11 ולא חודש מאז, והיה רישיון זמני בתוקף מ 25.5.11 עד ה 25.11.11; וכי קיימת לחובתה, בנוסף לפסילה בתיק זה, גם שלילה של משרד הרישוי מיום 23.1.17 בגין שיטת הניקוד, ורישיונה לא הופקד.

המשיבה התנגדה לבקשה וטענה, כי אין כל עילה המצדיקה הבקשה; וכי מנין ימי הפסילה יחל מיום הפקדת הרישיון בתיק.

בדין בבקשה מיום 26.5.19 חזר וטען ב"כ המבקשת, כי המבקשת לא קיבלה כל הודעה על פסק הדין שניתן בהיעדרה; וכי רישיונה של המבקשת הוגבל בשל חובות כספיים, ובמסגרת טיפול בחובות בוטלה ההגבלה, אך לא ניתן לחדש את הרישיון בעקבות גזר הדין, ומיד כשנודע למבקשת על גזר הדין, מפנייתה למשרד הרישוי, פנתה בבקשה זו, וביקש את התחשבות בית המשפט, אף לביטול גזר הדין.

המשיבה חזרה והתנגדה לבקשה וטענה, כי משקיבלה הנאשמת הזמנה לדין בתיק, באחריותה היה לבדוק מה נעשה בעניינה; כי לפי הלכת ג'אבר הסמכות לחישוב פסילה נתונה למשרד הרישוי וערר לבית המשפט לעניינים מנהליים; ועל פי החוק, הפסילה תחושב מיום בו בוצעה הפקדה בתיק, ובית המשפט אינו מוסמך להורות על חישוב הפסילה כשנתיים אחורה.

דין

כידוע, בבש"פ 9075/12 **מוחמד ג'אבר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 14.04.2014) נקבע, כי הליך חישוב הפסילה מסור לסמכותו של משרד הרישוי ולא לבית המשפט לתעבורה.

אך "אין להתעלם מכך שהמקרה דנא מעורר שאלות שנוגעות לעשיית צדק בהתאם לחובה המוטלת על בית המשפט." (עפ"ת (מחוזי חי') 42990-09-13 **גדיב יורי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 17.12.2013).

סעיף 42(ג)(1) לפקודת התעבורה קובע, כי ביצועו של עונש פסילת רישיון נהיגה יחל מיום הפקדת הרישיון (ראו גם רע"פ 6445/18 **ליאור דהן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 04.10.2018)).

סעיף 61(א) לפקודת התעבורה קובע, כי מי שהורשע ונפסל מהחזיק רישיון חייב להמציא את הרישיון לרשות הנקובה בתקנות תוך התקופה שנקבעה בהן.

תקנה 556(א) לתקנות התעבורה מחייבת את מי שנפסל מהחזיק ברישיונו להמציא את רישיון הנהיגה שלו לאותו בית המשפט שהורה על פסילתו מיד לאחר שהודע לו על הפסילה.

בהתאם לאמור בתקנה 557(א) ו(ב) לתקנות התעבורה, יש להפקיד את הרישיון גם אם פקע תוקפו, ומקום בו רישיון הנהיגה אבד יש להפקיד תצהיר חלף רישיון; וחישוב מניין ימי הפסילה מתחיל מיום הפקדת הרישיון או ההצהרה על העדר רישיון במזכירות בית המשפט שהורה על הפסילה. נפסק עוד, כי גם מי שרישיונו פקע ולא חודש במשך תקופה ארוכה צריך להפקיד תצהיר מטעמו כתנאי לתחילת מניין ימי פסילה שהושתו עליו (רע"פ 566/14 **אברהם זריזי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 11.02.2014); רע"פ 4446/04 **ניסים ביטון נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 06.10.2005)).

אין חולק, כי עד להגשת הבקשה הנוכחית, לא הפקידה המבקשת את רישיונה, וגם לא הפקידה תצהיר, כנדרש. אלא שכאמור בתקנה 557 לתקנות התעבורה, חובת הפקדת הרישיון מוטלת על הנאשם **שהודע** לו עניין פסילתו על ידי בית המשפט.

בעניינו, המבקשת הצהירה כי לא קיבלה כל דרישה או הודעה בתיק זה מאף גורם, וכי ידעה כל הזמן כי רישיון הנהיגה לא בתוקף ולא ניתן לחדשו בגין תיקי הוצאה לפועל; ועל פי אישור המסירה המצוי בתיק בית המשפט, הודעה על הפסילה נשלחה למבקשת וחזרה בציון 'מען בלתי מספיק'; וגם ב"כ המאשימה טענה בדיון, כי אין אינדיקציה לכך שהנאשמת קיבלה הודעה על פסילת רישיונה. נראה אם כן, כי רכיב הפסילה לא הובא לידיעת המבקשת, והדבר נתגלה לה כשפנתה למשרד הרישוי לחידוש רישיונה לאחר שטיפלה בחובותיה והגבלת רישיונה בוטלה.

כאמור, עונש הפסילה הינו למשך 24 חודשים, ומאז גזר הדין חלפו כמעט 3 שנים, וברי כי לו היתה המבקשת מפקידה את רישיונה או היתה מבצעת תחליף הפקדה, כאמור בתקנות, עונש הפסילה היה מסתיים זה מכבר. כמו כן, לא הוצגו בפני הרשעות בנהיגה, ולא הובאה בפני אינדיקציה, כי המבקשת נהגה במהלך התקופה בה היה אמור רישיונה להיות מופקד, ממועד גזר הדין בהיעדרה ועד היום.

בנסיבות אלה, ובכלל הנסיבות הספציפיות בתיק זה, לרבות טענות המבקשת לחומרת העונש בגזר הדין, ומשכיב הפסילה לא הובא לידיעת המבקשת והדבר נתגלה לה כשפנתה למשרד הרישוי לחידוש רישיונה לאחר שטיפלה בחובותיה וההגבלה על רישיונה בוטלה; נראה לי כי יהיה זה צודק וראוי, במקרה חריג זה, לאפשר למבקשת לשקם את חייה ללא צורך בהפקדה נוספת (כפי שנעשה למשל בעניין עפ"ת (מחוזי חי') 42990-09-13 **גדיב יורי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 17.12.2013); וכן תת"ע (תעבורה אשד') 1535-01-13 **הואשלה סלימאן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 28.03.2019)). לפיכך, המזכירות תוציא אישור הפקדה מיום 8.6.16.

החלטתי זו תיכנס לתוקפה ביום א' 2.6.19 בשעה 12:00.

בכל הנוגע לחישוב הפסילה, זה יבוצע על ידי משרד הרישוי לו נתונה הסמכות.

ניתנה היום, כ"ה אייר תשע"ט, 30 מאי 2019, בהעדר
הצדדים.